



FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

✉: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRP/317/2014/Pan.

## A Független Rendészeti Panasztestület

44/2014 (II. 25.) számú

### állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) a **panaszos**<sup>1</sup> 2013. április 29-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2014. február 25-én – dr. Kozma Ákos testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

**m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k .**

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

### Indokolás

#### I.

A panaszos 2013. április 29-én elektronikus úton terjesztette elő panaszát, melyet a későbbiekben kiegészített.

1) A panaszos első beadványában előadta, hogy 2013. április 14-én két rendőr rátámadt a saját udvarában, őt sértegették, fenyegették, majd „brutális módon” megbilincseltek, a fejét pedig a sárba lökték. Ezt követően elszállították az orvosi ügyeletre, majd a rendőrség épületébe, ahol hozzábilincseltek egy cellához. és kényszert és fenyegetést alkalmazva aláírtak vele néhány okiratot. A gyógyszerét elvették, és cinikus módon gúnyolódtak vele. A panaszos álláspontja szerint a rendőri intézkedésre semmi ok nem volt.

2) A Testület felhívására a panaszos 2013. május 13-án postai úton, majd 2013. május 17-én telefaxon is kiegészítette beadványát.

Levelében kitért a rendőri intézkedés előzményére, miszerint aznap egy magánszemély, B. T. megütötte őt és folyamatosan fenyegetőzött, így a panaszos maga hívott rendőröket, majd

<sup>1</sup> Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

elment a K. városi Rendőrkapitányságra feljelentést tenni B. T. ellen. Épphogy hazaérkezett, rendőrök csöngettek nála. A rendőrök ismételt kivonulásának okáról nem kapott semmiféle tájékoztatást, mindössze annyit mondtak, hogy telefonos hívás alapján érkeztek a helyszínre.

A panaszost az egyik – magasabb – rendőr obscén szavakkal illette, és a panaszos jogi végzettségét megkérdőjelezve sértegette őt (pl. „hamis a diplomád”, „utálok minden sz\*rházi jogászt”), valamint azzal fenyegette meg, hogy bántalmazni fogja. A panaszos elmondása szerint a rendőr az intézkedés egésze alatt folyamatosan a panaszos becsületét sértő megnyilvánulásokat tett.

A panaszos megbilincselését megelőzően nem hagyták szóhoz jutni, hanem szó nélkül hátulról „nekiugrottak”, a fejét beleverték az udvaron a sárba, és megbilincseltek olyan szorosán, hogy az neki nyolc napon túl gyógyuló sérüléseket okozott. A magasabb rendőr őt a hátrabilincselés kezénél fogva rángatta direkt olyan módon, hogy a panaszosnak fájdalmat okozzon. A K. városi orvoshoz is hasonlóan rángatták fel. Az orvos megvizsgálta, így láthatta a rendőrök által okozott sérülést is. Órákig tartották bilincsben, amíg a városban „szórakozásból körbeautóztak”, és azzal fenyegették, hogy T. városba viszik a rabkórházba. A bilincselés hatására hetekig alig mozgott a panaszos csuklója, és be volt dagadva.

Amikor a panaszos arra kérte a rendőröket, hogy adják vissza a gyógyszerét (Frontin), a magasabb rendőr minősíthetetlen stílusban megtagadta ezt.

A panaszossal több iratot is aláírtak, és amíg azokat nem írta alá, egy cellához bilincseltek. Azzal fenyegették meg, hogy ha nem írja alá az iratokat, napokig bent tartják, és utána elintézik, hogy a panaszos előzetes letartóztatásba kerüljön. Azzal is megfenyegették, hogy jól összeverik, ahol senki sem látja vagy hallja. A magasabb rendőr közölte vele, hogy örüljön, hogy „nem rugdosták össze” és „ennyivel megúsztá”, mert neki kapcsolatai vannak.

A panaszos a Testülethez benyújtott panaszon kívül a Katonai Ügyészséghez is fordult sérelmeivel. Kifejtette, hogy megrendült a bizalma a rendőrökben, és nem mer hozzájuk fordulni az esettel kapcsolatban.

3) Panaszkiegészítéséhez csatolta a panaszos az S. Megyei K. M. Oktató Kórházban 2013. május 9-én 10 óra 56 perckor kiállított ambuláns kezelőlapot, amely szerint a panaszos bal csuklóján kb. 4 cm hosszúságú, felszívódóban lévő zúzódás látható.

4) 2013. május 22-én a panaszos telefonon kereste meg a Testület tanácsadóját, és előadta, hogy előző nap ismét megjelentek háza előtt a rendőrök, és valamilyen „autóügy” miatt keresték a panaszost, aki nem tartózkodott otthon.

A korábbi, panaszolt esettel kapcsolatban megjegyezte, hogy B. T.-nek a helyi rendőrségen kapcsolatai vannak.

5) 2013. július 21-én újabb kiegészítést juttatott el a panaszos a Testület részére. A panaszos hangsúlyozta, hogy az a rendőri jelentés, amely szerint a panaszos édesanyja, P. P. tett volna a panaszossal szemben bejelentést a rendőrségen, nem felel meg a valóságnak.

A vele szemben intézkedő rendőrök azt mondták, hogy hiába tesz bárhol feljelentést, úgyis nekik lesz igazuk, és semmit nem fog vele elérni.

A panaszos hozzátette, hogy azóta édesanyját is zaklatják a rendőrök, gépjárművét lefoglalták azzal az indokkal, hogy hamis a rendszáma.

A panaszos cáfolta, hogy B. T. az édesanyja élettársa lenne. Előadta, hogy B. T. őket folyamatosan zsarolta, és megmondta nekik, hogy van egy magas rangú rendőrtiszt barátja, K. I, aki „majd tesz róla, hogy őket elintézzé”.

A panaszost azzal vádolják, hogy csendháborítást követett el, valamint nem működött együtt a rendőrökkel. A panaszos cáfolta, hogy elkövette volna a terhére rótt cselekményeket, véleménye szerint együttműködést tanúsított a rendőrökkel.

A panaszos megismételte a rendőri hangnemmel kapcsolatos panaszát is.

## II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A K. városi Rendőrkapitányság ügyeleti küldési naplójának tanúsága szerint 2013. április 14-én 23 óra 44 perckor P. P. tett bejelentést a segélyhívón, miszerint fia „tör-zúz”, veszélyben érzik magukat. A panaszos betört egy ajtót, mellyel 60,000 forint becsült kárt okozott. Tekintettel arra, hogy a panaszos ellenállt a rendőri intézkedésnek, előállították a K. városi Rendőrkapitányságra.

2) A panaszossal szemben intézkedő J. r. főrm., valamint D. r. zls. az alábbi tartalommal készítették el jelentésüket.

A kérdéses este 23 óra 50 perckor az ügyeletvezető utasítására jelentek meg a panaszos házánál, mert bejelentés érkezett családi veszekedésről. A helyszínre érve hangos férfüvöltözés hallatszott ki a házból. Ezt követően meghallgatták B. T.-t, valamint P. P.-t, akik elmondták, hogy a nap folyamán már többször volt rendőri intézkedés a panaszossal kapcsolatban. A bejelentést megelőzően észlelték, hogy a panaszos a lakrészük ajtaját beszakította. Ezt követően ismét szóváltásba keveredtek vele, amelynek során folyamatosan fenyegette őket.

Meghallgatásukat követően igazoltatták a panaszost, aki az intézkedés alatt folyamatosan kiabált, üvöltözött a rendőrökkel, illetve édesanyjával és annak élettársával. Tekintettel az esti órákra, felhívták az üvöltő panaszos figyelmét arra, hogy hagyjon fel jogsértő cselekményével, mivel az alkalmas arra, hogy a szomszédok pihenését, nyugalomát megzavarja. A panaszos az üvöltözést tovább folytatta, és az intézkedésükből folyamatosan hátrálni kezdett. Ezt követően közölték a panaszossal, hogy előállítják a rendőrkapitányságra, mivel felszólítás ellenére sem volt hajlandó jogsértő cselekményével felhagyni. A panaszos ezt hallva továbbra is hátrált, ezért a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 47. § szerinti testi kényszert alkalmaztak vele szemben oly módon, hogy kezeit hátracsavarták, majd ebből a testhelyzetből a földre fektették. Ezt követően az Rtv. 48. § b) és c) pontjai alapján megbilincseltek, és az Rtv. 33. § (2) bekezdésének f) pontja alapján előállították a rendőrkapitányságra.

A bejelentő, P. P. elmondta, hogy a rongálással kb. 60,000 Ft rongálási kára keletkezett, de fiával szemben nem kíván magánindítványt előterjeszteni.

A történetekről tájékoztatták az ügyeletvezetőt.

A panaszost esetleges sérülései miatt az E. utcai orvosi ügyeletre szállították, ahol dr. Cs. A. ügyeletes orvos megvizsgálta a panaszost.

A panaszossal szemben az általa elkövetett cselekmény miatt 30,000 Ft helyszíni bírságot szabtak ki.

A panaszos előállítása során folyamatosan azt hangoztatta, hogy ügyvéd, és fel fogja jelenteni az intézkedő rendőröket a katonai ügyészségen. A panaszossal közölték, hogy amennyiben az intézkedést sérelmezte, panaszát mind a K. városi Rendőrkapitányságon, mind az ügyészségen előterjeszheti.

3) Ugyanezen rendőri intézkedésről kiállított jelentés szerint a korábbiakban ismertettekben túlmenően a panaszos ruházatát az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján átvizsgálták, előállítását az Rtv. 33. § (2) bekezdésének f) pontja első fordulata („szabálysértést felszólítás ellenére folytató személy előállítása”) alapján foganatosították.

Bilincselése 2013. április 14-én 23 óra 55 perctől április 15-én 00 óra 15 percig tartott.

Az irat szerint a rendőri intézkedés során sérülés nem keletkezett.

4) A K. városi E. utca központi ügyeletén 2013. április 15-én 00 óra 29 perckor vizsgálták meg a panaszost. A vizsgálatot a rendőrség kérte, mivel a panaszossal szemben testi kényszert és bilincset alkalmaztak.

Az irat megjegyzi, hogy a panaszos ismert skizofrén, depressziós beteg, aki pszichiátriai kezelés alatt áll, és rendszeresen szed gyógyszereket, így Frontint is.

Az ügyeleti ellátásról készült dokumentum szerint a panaszos csuklóján körkörös, bilincs benyomódásának megfelelően felületi hámsérülés látható. Bal lapockája felett 3 cm hámhörzsolás, nyakának bal oldalán 4 cm-es hámhörzsolás. Jobb szeme alatt kb. 0,5 mm-es hámhörzsolás, felső ajkán úgyszintén hámsérülés. A panaszos elmondása szerint szemének és szájának sérülését édesanyja élettársa okozta.

A vizsgálattal 00 óra 44 perckor végeztek.

4) A Testület rendelkezésére áll továbbá egy nyomtatvány helyszíni bírság kiszabásáról. A dokumentum szerint 2013. április 14-én 23 óra 50 perckor a panaszos elkövette a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) szerinti csendháborítást, valamint jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenséget, ezért 30,000 Ft-os helyszíni bírságot szabtak ki vele szemben.

5) A K. városi Rendőrkapitányság megküldte a panaszos előállítása során letétbe helyezett tárgyak jegyzékét is, melyek közt szerepelt 1 doboz Frontin gyógyszer is.

6) A panaszos előállításának időtartamáról készített igazolás szerint a panaszos személyi szabadságát 2013. április 14-én 23 óra 50 perctől 2013. április 15-én 01 óra 45 percig korlátozták.

7) B. r. alezredes, a K. városi Rendőrkapitányság vezetője az alábbi információkkal egészítette ki az eddig ismertetteket.

A panaszossal szembeni rendőri intézkedések közül elsőként igazoltatását foganatosították, az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

A panaszos előállításának indokaként a kapitányságvezető arra hivatkozott, hogy a panaszos a rendőri felszólításnak nem tett eleget, jogsértő cselekményével nem hagyott fel. A jogsértő cselekményhez zárójelben rögzítette, hogy a panaszos üvöltözött és agresszíven viselkedett.

A Testület azon kérdésére, miszerint szenvedett-e a panaszos sérüléseket az intézkedés következtében, a kapitányságvezető elismerte, hogy bilincselésének alkalmazása folytán csuklóján körkörös felületen hámsérülése keletkezett, amelyet az orvosi irat is tanúsít.

A panaszossal előállítása során aláírták előállításának végrehajtásával kapcsolatos nyilatkozatot, a rendőrségi előállítás időtartamáról szóló igazolást, a letéti tárgyakról szóló jegyzéket, valamint a helyszíni bírság nyomtatványát.

A r. alezredes azt is megjegyezte, hogy a panaszos a K. városi Rendőrkapitányságon feljelentést tett zaklatás vétsége miatt, amelynek nyomán jelenleg eljárás van folyamatban.

8) J. r. ftőrm. 2013. június 18-án kiegészítette a sérelmezett intézkedéssel kapcsolatos jelentését az alábbiakkal.

A r. ftőrm. cáfolta, hogy sértegették volna a panaszost, vagy becsületének megsértésére alkalmas kifejezéssel illették volna.

A panaszossal szembeni kényszerítő eszközök alkalmazásával kapcsolatban a r. ftőrm. rögzítette, hogy a panaszos jogsértő cselekményét felszólítás ellenére is tovább folytatta, valamint hátrált az intézkedésből. A fentiek okán közölték a panaszossal, hogy előállítják. A kollégájával együtt úgy helyezkedett el, hogy a panaszossal folyamatosan szemben legyen az intézkedési háromszög előírásainak megfelelően. A testi kényszerítést a családi ház udvarán foganatosították úgy, hogy a panaszos kezeit hátracsavarták, és a panaszost a betonozott földre fektették le.

J. r. ftőrm. cáfolta, hogy a panaszos jelezte volna nekik, hogy a bilincselés fájdalmat okoz neki. Azt is tagadta, hogy rángatták volna a panaszost a hátrabilincselés kezénél fogva.

Elismerte ugyanakkor, hogy a panaszos gyógyszerét letétbe helyezték, de azt előadása szerint a panaszos egyszer sem kérte tőlük, és nem jelezte nekik, hogy neki arra szüksége lenne.

A panaszos által elkövetett szabálysértések okán a panaszossal szemben helyszíni bírságot szabtak ki. A panaszos cselekményeit elismerte, azzal egyetértett, a bírság nyomtatványát aláírta. Arra azonban nem emlékezett a r. ftőrm., hogy a panaszos ne értett volna egyet a többi dokumentum tartalmával. A panaszost egyik dokumentum aláírására sem kényszerítették, vagy fenyegették meg.

9) A Testület tanácsadója telefonon kereste meg a panaszos édesanyját, P.P.-t annak érdekében, hogy tisztázza a panaszossal szembeni rendőri intézkedés körülményeit.

P. P. előadta, hogy a szóban forgó napon a volt élettársa és a panaszos többször kerültek hangos szóváltásba, így összesen háromszor kellett kihívniuk a rendőrséget. Az első két alkalommal a panaszos hívta ki a rendőröket, akik megfelelően intézkedtek. A panaszos be is ment a rendőrkapitányságra feljelentést tenni. Körülbelül tíz perce ért haza a panaszos, mikor B. T. bejelentésére ismét kijöttek a rendőrök. Ekkorra azonban már mindenki lecsillapodott, nem kiabáltak. P. P. állítása szerint a panaszos semmiféle intézkedésnek nem állt ellen, bement volna ismét a rendőrkapitányságra, ha arra szükség lett volna.

A két kikerülő rendőr közül a magasabb rögton agresszíven, „nyomdafestéket nem tűró hangnemben”, káromkodások közepette kérdezte meg, hogy minek kellett harmadszorra is kivonulniuk. Az alacsonyabb rendőr egyszer rá is szólt a rendőrtársára, csitítani próbálta. P. P.-t megkérték arra, hogy hozza ki a panaszos orvosi dokumentumait. Mire visszajött, a panaszos már a virágágyásban feküdt, ahol a rendőrök durván megbilincselték.

P. P. elmondása szerint fia csuklója kék-zöld lett szabadon bocsátását követően, csontjai azóta is ropognak. A rendőri intézkedést követően fiát ismét be kellett vinni a pszichiátriára, ahol két hónapig állt kezelés alatt visszatérő depressziója miatt.

10) A Testület tanácsadója 2014. február 7-én telefonon kereste meg J. r. főrm.-ert annak érdekében, hogy nyilatkoztassa a panaszos azon állításával kapcsolatban, miszerint őt a rendőrkapitányságon egy cellához bilincselték. A r. főrm. válaszában kifejtette, hogy megfelel a valóságnak a panaszos állítása, a panaszost valóban hozzábilincselték a rendőrkapitányságon egy ajtó vasrácsához. A kényszerítő eszköz indokaként előadta, hogy a panaszost saját biztonsága érdekében nem helyezték el az előállító helyiségben, mivel dühkitörései, illetve hangulatingadozásai voltak. Tekintettel arra, hogy a panaszos ismert skizofrén, depressziós beteg, a r. főrm. egy kollégája őrizte a panaszost, amíg meg nem nyugodott. A későbbiekben a panaszos együttműködött a rendőrökkel, és a rendőrségi iratokat magától aláírta.

A r. főrm. annyiban egészítette még ki a jelentésében leírtakat, hogy a panaszossal szembeni intézkedés kezdetekor azért merült fel bilincselésének igénye, mert a panaszos kihúzta magát a rendőri fogásból, agresszíven viselkedett, így szökésétől, valamint támadásától tartva bilincselése mellett döntöttek. Elmondása szerint ezt azért nem rögzítette a jelentésében, mert nem tudta, hogy a jelentést ilyen részletességgel szükséges megírnia, ugyanakkor hivatkozott a kapitányságvezető összefoglaló jelentésére, aki megemlítette, hogy a panaszos agresszív magatartást tanúsított.

11) A r. főrm.-el folytatott telefonos beszélgetés napján a r. főrm. visszahívta a Testület tanácsadóját. Elmondta, hogy beszélt a kollégájával, aki azt mondta neki, hogy rosszul emlékezett, mert nem a panaszost bilincselték a rendőrkapitányságon egy ajtó vasrácsához. A r. főrm. ennek fényében maga is elbizonytalanodott, hogy az időmúlásra tekintettel esetleg nem jól emlékezett, és tényleg összekeverte a panaszost valaki mással.

12) A Testület a telefonos megkereséssel érintett rendőri szerv kérésének megfelelően 2014. február 10-én írásban is kérte a r. főrm. előljáróját a főrm. nyilatkoztatására megadott szóbeli engedély írásbeli megerősítésére, azonban annak ellenére, hogy az átirat az engedély megerősítését sürgősséggel kérte, az ülés napjáig a rendőri szervtől nem érkezett válasz.

### III.

1) A Testület a panasz eljárás keretében mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy hatásköri szabályai alapján mely panaszosi sérelmek vizsgálatát végezheti el.

92. § (1) Akinek a IV–V. Fejezetben – a 46/A–46/C. § kivételével –, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint

a) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy

b) kérheti, hogy – amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá – panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kiletétől függően

ba) az országos rendőrfőkapitány,

bb) a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy

bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója

bírálja el.

Az idézett rendelkezés értelmében a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

– a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),

– a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomagjarmű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),

– a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegosztatás stb.), tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

Az ismertetett hatásköri szabályozásból következik, hogy a Testület nem foglalhat állást a tekintetben, hogy a panaszos a csendháborítás, illetve a jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértését elkövette-e.

A Testület felhívja a figyelmet a vonatkozó jogszabályi rendelkezésekre. A Szabs. tv. 99. § (3) bekezdése értelmében, „ha az eljárás alá vont személy a helyszíni bírság kiszabását – a helyszíni bírság meg nem fizetése esetén alkalmazandó jogkövetkezményekről szóló tájékoztatás után – aláírásával igazoltan tudomásul veszi, a helyszíni bírság ellen nincs helye jogorvoslatnak”. Ugyanakkor a panaszosnak lehetősége van kérni a helyszíni bírságolás felülvizsgálatát a Szabs. tv. 99/A. § (2) bekezdése szerint a döntéstől számított harminc napon belül, amennyiben utóbb észleli, hogy a döntés jogszabályt sért.

**A szabálysértési hatóság által lefolytatandó szabálysértési eljárást a Testület nem minősítheti, fölülte kontrollt, felügyeletet nem gyakorol. Emiatt a panasz e része tekintetében a Testületnek nem állt módjában vizsgálatot folytatni.**

A Testület a panaszbeadvány kapcsán a panaszos rendőri intézkedésekkel kapcsolatos kifogásait vonta vizsgálatára alá.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv., valamint Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) releváns rendelkezéseire – a panaszos kifogásai alapján az alábbi megállapításokra jutott.

**A Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, illetve az abból levezethető testi épséghez, integritáshoz fűződő jogát, a IV. cikk (1) bekezdésében rögzített személyi szabadsághoz, a VI. cikk (2) bekezdése szerinti személyes adatok védelméhez, a XX. cikk szerinti testi és lelki egészséghez való jogát, valamint a XXIV. cikkben foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.**

2) A Testület elsőként érdemben azt vizsgálta, keletkezett-e intézkedési kötelezettsége a rendőröknek, és jogszerűen vonták-e a panaszost intézkedés alá.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

A rendőrségi dokumentációból kiderül, hogy családi veszekedésre vonatkozó bejelentés alapján érkeztek a helyszínre a rendőrök. Az ügyeleti küldési napló ezt annyiban részletezi, hogy a panaszos állítólag „tört-zúzott”, betört egy ajtót, és a bejelentő nem érzi magát biztonságban.

Ellentmondás tapasztalható a tekintetben, hogy ki tette a bejelentést. A rendőrségi dokumentáció szerint a panaszos édesanyja, P. P. tette a bejelentést, ugyanakkor ezt a panaszos cáfolja, és P. P. állítása szerint is B. T. hívta ki a rendőröket. A rendőri intézkedési kötelezettség szempontjából azonban nem bír relevanciával, hogy P. P., vagy B. T. hívta ki a rendőröket, mivel a bejelentés tartalma alapján olyan jogellenes cselekmény elkövetésének gyanújáról szerzett tudomást a rendőrség, amely intézkedési kötelezettségüket megalapozta.

**Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a rendőrség tudomására jutott információ miatt a rendőrségnek fennállt az intézkedési kötelezettsége, így azzal, hogy a panaszossal szemben intézkedést kezdeményeztek, tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült.**

3) A Testület az alábbiakban a panaszos igazoltatásának jogszerűségét vizsgálta.

Az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja értelmében: „a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani”.

A Testület a panaszos igazoltatása jogszerűségének megítélése kapcsán utal a korábban leírtakra, miszerint az intézkedést foganatosító rendőrök olyan információ birtokába jutottak, amely jogellenes cselekmény elkövetésének gyanúját vetette fel a panaszossal szemben.



**Mindezek alapján a Testület megítélése szerint jogszerűen került sor a panaszos igazoltatására, így ezzel összefüggésben nem sérült a személyes adatok védelméhez fűződő alapjoga.**

4) A Testület ezt követően vizsgálta, hogy jogszerűen alkalmaztak-e a panaszossal szemben kényszerítő eszközöket.

A kényszerítő eszközök alkalmazásának általános szabályait az Rtv. 16. §-a rendezi, eszerint „a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható”.

A panaszos előadása szerint a kikerülő rendőrök szó nélkül hátulról „nekiugrottak”, a fejét pedig sárba lökték, majd „brutálisan” megbilincseltek olyan szorosan, hogy az neki nyolc napon túl gyógyuló sérülést okozott. Szállításánál az egyik rendőr szándékosan a hátrabilincselés kezénél fogva rángatta a panaszost annak érdekében, hogy neki fájdalmat okozzon. Az intézkedést követően hetekig alig mozgott a csuklója, és be volt dagadva. Állításának alátámasztására becsatolt egy orvosi leletet, amely a rendőri intézkedéshez képest három és fél héttel később készült, és amin még mindig jól kivehető volt a csuklóján a zúzódás.

A panaszos által elmondottakat édesanyja, P. P. is megerősítette, aki látta, hogy fiát a virágágyásba nyomták és „brutálisan” megbilincseltek. Csuklója az esetet követően kék-zöld volt, és a csontjai azóta ropognak.

A rendőri jelentések szerint a panaszos az üvöltözést rendőri felszólítás ellenére is folytatta, és intézkedésükből hátrálni kezdett. Ekkor közölték vele, hogy előállítják, azonban a panaszos továbbra is hátrált, ezért testi kényszert alkalmaztak vele szemben oly módon, hogy kezeit hátracsavarták, majd ebből a testhelyzetből a földre fektették és megbilincseltek.

J. r. főrm. ezt annyiban egészítette ki, hogy a panaszossal szembeni testi kényszert a ház udvarában foganatosították, úgy, hogy a panaszos kezeit hátracsavarták, és a panaszost a betonozott földre fektették le. Azt azonban határozottan cáfolta, hogy a panaszos jelezte volna neki, hogy a bilincselés fájdalmat okoz neki, vagy hogy bármelyikük rángatta volna a panaszost hátrabilincselés kezénél fogva.

a) A Testület elsőként a testi kényszer alkalmazását vizsgálta.

Az Rtv. 47. §-a szerint a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat. A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 40. §-a az Rtv. rendelkezéseit az alábbiakkal egészíti ki. A hivatkozott jogszabályhely (1) bekezdése szerint a megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erőfeszítéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (a továbbiakban: testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható.

A Testület a fentiek kapcsán az alábbi megállapításokat teszi.

Ellentmondás tapasztalható a panaszosi- és rendőri előadás között a tekintetben, hogy együttműködő magatartást tanúsított-e a panaszos. Tény, hogy a panaszos aláírta a „jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség” szabálysértését megállapító helyszíni bírságot, ugyanakkor a panaszos azt állította, hogy az iratok aláírására kényszerítették.

Amennyiben az eseménysor a rendőrök elmondásának megfelelően történt, úgy a testi kényszer alkalmazása jogszerű lett volna, **a fentiek okán azonban a Testület nem tudott megalapozott döntést hozni a tekintetben, hogy a panaszossal szembeni testi kényszer alkalmazásának fennálltak-e a feltételei, és sérült-e a panaszos emberi méltóságához való joga.**

b) A Testület ezt követően azt vizsgálta, hogy megfelelő jogalap birtokában került-e sor a panaszos bilincselésére.

A rendőri jelentések szerint a panaszost az Rtv. 48. § b) („támadás megakadályozása”) és c) („szökésének megakadályozása”) pontjai alapján bilincselték meg.

A bilincs alkalmazásának szabályait a Szolgálati Szabályzat 39. §-a tovább részletezi. Ennek értelmében „az Rtv. szerinti kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan.”

Ha a panaszos valóban hátrált volna a rendőri intézkedésből, a Testület megítélése szerint – az arányosság követelményét szem előtt tartva – a rendőrök jogszerűen alkalmazhattak volna testi kényszert a panaszossal szemben. Ugyanakkor a bilincselés – már idézett – szabályaiból kitűnik, hogy alkalmazása csak abban az esetben indokolt, ha a testi kényszer alkalmazása nem vezetett eredményre, vagy sikere eleve kilátástalan volt.

A kapitányságvezető ugyan hivatkozik arra, hogy a panaszos agresszíven viselkedett, ami megfelelő jogalapot biztosíthatott volna a panaszos megbilincselésére, ugyanakkor az intézkedésnél jelen lévő rendőrök jelentéseikben erről nem tesznek említést még annak ellenére sem, hogy a Testület megkeresése alapján jelentésük kiegészítésére hívták fel őket. A jelentések annyit említenek, hogy a panaszos felszólítás ellenére „jogsértő cselekményét tovább folytatta”, tehát – a rendőrök szerint – továbbra is kiabált, illetve nem tanúsított együttműködést a rendőrökkel (hátrált). Ezen két cselekmény ugyanakkor nem jelenti azt, hogy a panaszos támadóan viselkedett volna, így a Testület a kapitányságvezető kiegészítését nem vette figyelembe a kényszerítő eszköz jogszerű alkalmazásának vizsgálatá során.

A r. ftörm. a vele folytatott első telefonos beszélgetésben arra is hivatkozott, hogy a panaszos megpróbálta magát kihúzni a rendőri fogásból, valamint agresszíven viselkedett, ezért merült fel bilincselésének szükségessége. Tekintettel azonban arra, hogy a r. ftörm. később maga állította, hogy az időmúlásra tekintettel nem biztos abban, hogy helyesen emlékszik a történetekre, a Testület nem vette figyelembe ezt a kiegészítést álláspontjának kialakítása során.

A Testület megállapítja, hogy a rendelkezésre álló dokumentumok egyike sem tartalmaz arra vonatkozóan utalást, hogy a panaszos támadásától milyen konkrét okból kellett volna tartani. Önmagában pedig az a – rendőri nyilatkozatok szerinti – panaszosi magatartás, hogy hátrálni

kezdett a rendőri intézkedésből, utalhat ugyan szökésveszélyre, azonban a rendőrségi iratok között semmi nincs, ami alátámasztaná, hogy a testi kényszer ne lett volna elégséges ennek a kiküszöbölésére.

A Testület ezért úgy ítéli meg, hogy a rendőri szerv nem tudta megfelelően alátámasztani a panaszos bilincselésének szükségességét, melyet következképp jogalap nélkül alkalmaztak a panaszossal szemben.

**A fentiek alapján a Testület álláspontja szerint sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga, mivel a bilincs alkalmazására jogalap hiányában került sor.**

c) A Testület külön vizsgálta – mint a jogsértés súlyosságát befolyásoló tényezőket – a panaszos bilincselésének tartamát és módját.

Az időtartam tekintetében ellentmondóak a rendelkezésre álló adatok, a panaszos szerint ugyanis órákig tartották bilincsben, a jelentés szerint ugyanakkor csak 2013. április 14-én 23 óra 55 perctől április 15-én 00 óra 15 percig, azaz 20 percen át tartott a bilincselés. A Testület az ellentmondást a rendelkezésre álló adatok alapján nem tudta feloldani, ezért – a bilincselés tényéből fakadó jogsértésen túli többlétsérelmet – ebben a vonatkozásban nem állapított meg.

A bilincselés módja vonatkozásában a Testület a következőkre jutott. Abban minden nyilatkozat megegyezik, hogy a panaszost a földre fektetve bilincselték meg.

A Szolgálati Szabályzat 41. § (7) pontja szerint „a rendőr az intézkedés alá vont személyt fekvő helyzetben (...) megbilincselheti, ha azt a személy aktív ellenszegülése, támadása, erőszakos magatartása vagy ezek kialakulásának megelőzése szükségessé teszi”.

**Az előbbi pontban kifejtettek alapján a Testület megítélése szerint a panaszos bilincselésének módja is sértette a panaszos emberi méltósághoz való jogát.**

d) A panaszos állítása szerint a rendőrkapitányságon egy cellához bilincselték, amíg hajlandó nem volt aláírni a rendőrségi dokumentumokat.

A r. ftórm. először úgy nyilatkozott a telefonos beszélgetés során, hogy valóban hozzábilincselték a panaszost egy ajtó vasrácsához, ám nem sokkal később módosította előadását, mert elbizonytalanodott, hogy valóban a panaszossal szemben alkalmazták-e ezt a bilincselési módot.

A panaszos határozott állításával szemben tehát meglehetősen bizonytalan rendőri nyilatkozat áll, amely ráadásul azt mindenképpen alátámasztja, hogy a K. városi Rendőrkapitányságon előfordul az intézkedés alá vont személyek vasrácsához bilincselése, a Testület ezért nem látott okot arra, hogy ne fogadja el a panaszos azon állítását, miszerint a rendőrkapitányságon tárgyhoz bilincselték.

A Szolgálati Szabályzat 41. § (4) bekezdésének d) pontja alapján indokolt esetben megengedett tárgyhoz bilincselni az intézkedés alá vont személyt. A 41. § (6) bekezdésének c) pontja szerint a bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy tárgyhoz bilincselésnek – az (5) bekezdésben meghatározott korlátozás mellett – akkor van helye, ha a személy önkárosításának,

támadásának vagy szökésének megakadályozása, ellenszegülésének megtörése, vagy az intézkedés eredményes befejezése más módon nem biztosítható.

Megállapítható, hogy a tárgyhoz bilincselés feltételei még szigorúbbak, mint a bilincshasználat lehetséges esetei.

Tekintettel arra, hogy az előző pontban kifejtettek alapján a panaszos megbilincselése eleve jogszerűtlen volt, értelemszerűen nem minősülhetett jogszerűnek az sem, hogy a panaszost egy ajtó vasrácsához bilincselték.

**Mindezek alapján a Testület megállapította, hogy a panaszos vasrácsához bilincselése sértette a panaszos emberi méltóságához való jogát.**

e) A panaszos sérülései kapcsán a Testület hivatkozik az Emberi Jogok Európai Bíróságának (továbbiakban: Bíróság) gyakorlatára (lásd például: *Selmouni kontra Franciaország*, *Ribitsch kontra Ausztria* és *Tomasi kontra Franciaország*). Eszerint amennyiben egy személy a hatóságok őrizetébe kerül és rajta az ezen idő alatt sérülések keletkeznek, megfordul a bizonyítási teher, és a hatóságokra, illetve az érintett államra hárul, hogy valószínű magyarázatot adjon a sérülés okát illetően. Ellenkező esetben a Bíróság megállapítja az Emberi Jogok Európai Egyezménye kínzást, megalázó vagy embertelen bánásmódot tilalmazó 3. cikkének sérelmét, azaz az érintett alapjogának sérelmét (ami azonban nem jelent egyetlen valamely meghatározott személy büntetőjogi felelősségének megállapításával). A bántalmazás gyanúját felvető ügyekben a Testület ugyanezt a megközelítést alkalmazza.

Már az intézkedés napján készített orvosi dokumentáción is rögzítettek a panaszos csuklóján felületi hámsérülést, ami B. r. alezredes tájékoztató levele szerint a panaszos bilincselése következtében keletkezett. Mind a panaszos, mind édesanyja állították, hogy bilincselése következtében komolyabban sérült a csuklója, aminek alátámasztására a panaszos becsatolt egy orvosi leletet. Az irat tanúsága szerint hetekkel az intézkedést követően még mindig látható volt a panaszos csuklóján a zúzódás.

**A Testület az eddigiek fényében úgy ítélte meg, hogy a panaszos bilincselése emberi méltóságának sérelmén túl testi épséghez való jogát is sértette.**

5) A Testület ezt követően vizsgálta a panaszos előállításának jogszerűségét.

a) Az előállítás jogalapja kapcsán a Testület a következőket rögzíti.

A rendőrkapitányságról a Testülethez érkezett iratok szerint az előállítás jogalapja az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontjának első fordulata volt, aminek értelmében „a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja”.

A rendőrségi iratok szerint a panaszos üvöltözött, amivel rendőri felszólításra sem hagyott fel, és közben folyamatosan hátrált a rendőrök előtt. A panaszossal alá is írtak egy helyszíni bírság kiállításáról szóló dokumentumot, amely szerint a panaszos két szabálysértés elkövetését is elismerte.

A Szabs. tv. 195. §-a szerint csendháborítást követ el az, „aki lakott területen, az ott levő épületben, vagy az ahhoz tartozó telken (...) indokolatlanul zajt okoz, amely alkalmas arra, hogy mások nyugalma (... ) zavarja, szabálysértést követ el.

A Szabs. tv. 216. §-a alapján pedig „aki a rendvédelmi szerv vagy a vámszerv hivatásos állományú tagja jogszerű intézkedésének nem engedelmeskedik, szabálysértést követ el”.

Ezzel szemben a panaszos elmondása szerint nem adott okot az intézkedésre, megbilincselése előtt nem hagyták szóhoz jutni, és a panaszos anyja is úgy nyilatkozott, hogy mire a rendőrök harmadszor is kiérkeztek, már mindenki lecsillapodott, nem kiabáltak. P. P. állítása szerint a panaszos semmiféle intézkedésnek nem állt ellen, bement volna ismételtelen a rendőrkapitányságra, ha arra szükség lett volna.

A rendelkezésre álló adatok tehát ellentmondóak abban a tekintetben, hogy felmerült-e a panaszos részéről olyan jogsértő magatartás, amelyet az abbahagyására irányuló felszólítás ellenére továbbfolytatott volna. Márpedig ennek eldöntése nélkül nem lehetséges állást foglalni abban a kérdésben, hogy a panaszos előállításának megvolt-e a megfelelő jogalapja.

**Minthogy a Testület nem tudta olyan mértékig feltárni a tényállást, amely ennek a kérdésnek a megnyugtató eldöntéséhez elégséges lett volna, a Testület nem foglalhatott állást abban a kérdésben, hogy az előállításra megfelelő jogalapot szolgáltatott-e az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja, és így a panaszos személyi szabadságának megsértését nem tudta megállapítani.**

b) Mivel az előállítás okát megalapozó körülmények a fentiek szerint nem voltak megnyugtatóan tisztázhatók, **a Testület az intézkedés arányosságát sem tudta vizsgálni, így ezzel összefüggésben is arra a következtetésre jutott, a panaszos személyi szabadságának sérelme nem állapítható meg.**

6) A Testülethez eljuttatott beadványában a panaszos leírta, hogy a rendőrkapitányságon elvették a gyógyszerét, amelyet rendszeresen szed, és kérése ellenére sem adták neki vissza szabadon bocsátásáig.

A Szolgálati Szabályzat 31. § (5) bekezdése értelmében „az előállító egységben történő elhelyezést megelőzően a fogvatartott személynél lévő tárgyakról (...) jegyzéket kell készíteni. A letétként kezelt tárgyak letételkori, valamint megfelelő állapotban történő megőrzéséről az előállító helyiséget üzemeltető rendőrkapitányság (...) üzemeltetője gondoskodik”.

J. r. ftórm. kiegészítő jelentésében úgy nyilatkozott, hogy a panaszos nem kérte, hogy adják neki oda a gyógyszerét, és nem jelezte, hogy arra szüksége lenne.

A Testület megállapítja, hogy a panaszos orvosi vizsgálata 00 óra 44 perckor fejeződött be, melyet követően a panaszost beszállították a rendőrkapitányságra, ahol 01 óra 45 percig korlátozták személyes szabadságában. A közel egy órás időtartam alatt minden bizonnyal felmerülhetett annak az igénye, hogy a panaszos bevegye a gyógyszerét.

**Ugyanakkor az egymásnak ellentmondó nyilatkozatok fényében a Testület nem tudott állást foglalni a tekintetben, hogy a gyógyszer kiadásával kapcsolatban sérült-e a panaszos testi és lelki egészséghez való joga.**

7) Kifogásolta a panaszos azt is, hogy több papírt is aláírtak vele úgy, hogy megfenyegették, hogy összeverik, napokig bent tartják, és elintézik, hogy a panaszos előzetes letartóztatásba kerüljön.

B. r. alezredes tájékoztatása szerint a panaszossal aláírták az előállítására végrehajtásával kapcsolatos nyilatkozatot (amely szerint jogorvoslati jogaira vonatkozó tájékoztatást megkapta, a rendőri intézkedéssel szemben nem él panasszal, előállításának okáról szóló tájékoztatást, valamint az annak időtartamáról szóló igazolást átvette, jogairól szóló tájékoztatást megkapta, élelmezést nem kért, betegségben nem szenved, és orvosi ellátásban részesült), az előállításának időtartamáról készített igazolást, a letéti tárgyak jegyzékét, valamint a helyszíni bírság nyomtatványát.

J. r. ftőrm., aki a panaszossal szembeni intézkedést fogatosította, arra vonatkozóan nem tudott nyilatkozni, hogy egyetértett-e a panaszos a dokumentumok tartalmával, mivel arra már nem emlékezett. Azt azonban cáfolta, hogy kényszerítették vagy fenyegették volna a panaszost a dokumentumok aláírására.

**A Testület a panaszos és a rendőri előadásban tapasztalható ellentmondást a rendelkezésre álló bizonyítási eszközök birtokában nem tudta feloldani, így nem tudott megalapozott döntést hozni a tekintetben, hogy sérült-e a panaszos tisztességes eljárásához való joga.**

8) Végezetül vizsgálta a Testület a rendőrök által alkalmazott hangnemet is.

Ezzel összefüggésben a Testület hivatkozik az Rtv. 2. §-ának (1) bekezdésére, amely – többek között – kimondja, hogy a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A Testület több állásfoglalásában kifejtett vélekedése szerint az intézkedő rendőröktől – mint közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható tőlük a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A panaszos állítása szerint – melyet édesanyja is megerősített – lealacsonyító, obszcén, a becsületét sértő kifejezésekkel illették őt a rendőri intézkedés egésze alatt. J. r. ftőrm. azonban cáfolta, hogy sértegették volna a panaszost, vagy becsületének megsértésére alkalmas kifejezéssel illették volna.

**A rendelkezésre álló adatok alapján a Testület nem tudta tisztázni, van-e valóságalapja a panaszos nem megfelelő hangnemet sérelmező állításainak. Mivel a panaszos és a rendőrök előadása közötti ellentmondás következtében a tényállás nem volt feltárható, a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának sérelme nem megállapítható.**

#### IV.

**A Testület megállapította, hogy a rendőrségi bejelentés tartalma alapján a rendőrség oldalán intézkedési kötelezettség keletkezett, így jogszerűen vonták a panaszost**

intézkedés alá, illetve igazoltatása is jogszerű volt. A vele szemben alkalmazott bilincselés feltételei azonban nem álltak fenn, így a Testület megállapította a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelmét, és úgy találta, hogy e vonatkozásban többlet-jogsérelmet okozott a panaszos bilincselésének módja. A Testület a rendelkezésére álló információk alapján elfogadta a panaszos állítását, miszerint a rendőrkapitányságon egy cellaajtóhoz bilincselték, és megállapította, hogy a kényszerítő eszköz ilyenén alkalmazása szintén sértette a panaszos emberi méltósághoz való jogát. A bilincselésével okozott sérülései elérték azt a szintet, aminek következtében a Testület megállapította a panaszos testi épséghez való jogának sérelmét. A Testület a tényállás tisztázatlansága miatt nem tudta megállapítani, hogy a panaszos előállítását megfelelő jogalap birtokában és az arányosság követelményének megfelelően fogantatosították-e. A panaszos egyéb kifogásai tárgyában – miszerint kérése ellenére nem adták oda a gyógyszerét, arra kényszerítették, hogy aláírja a kiállított dokumentumokat, valamint vele szemben megengedhetetlen hangnemben intézkedtek – a Testület az egymásnak ellentmondó nyilatkozatok fényében szintén nem tudott állást foglalni.

A Testület álláspontja szerint a jogsérelm mértéke eléri azt a szintet, amely indokoltá teszi, hogy állásfoglalását megküldje az országos rendőrfőkapitánynak, ezért döntését a rendelkező részben foglaltak szerint alakította ki.

Budapest, 2014. február 25.

**Dr. Kádár András Kristóf**  
előadó testületi tag

**Dr. Féja András**  
testületi tag

**Fráterné dr. Ferenczy Nóra**  
testületi tag

**Dr. Lukács Tamás**  
testületi tag